

Peste codri sta cetatea...

Mihai Eminescu

Peste codri sta cetatea
Stăpânind singurătatea...
Luna plină strălucea,
Din nălțimea cea albastră
Bătea tainic la fereastră.
Și pe negrele zăbrele
Sta domnița după ele,
Uitându-se norilor
Calea zburătorilor.
Părul galben, abia creț,
Peste tâmpile sta răzleț
Și trecând pe după tâmpile
Ca un val de aur împlie
Umerele și spinarea
Și întreagă arătarea.
Și e una la părinți,
Cum e luna printre sfinți,
Și-ntre fete tinerele
Ca și luna printre stele,
Și e una chiar sub soare,
Cine cată-n ochi-i moare,
Ochi izvoare de lumini,
Cu mâni albe, lungi și fine
Și cu degetele trase,
Subțirele, de crăiasă,
Și buzele subțirele
De-mi zâmbea-ntristat cu ele.
Au mai știu povestitorii
Ce sunt, oare, zburătorii?
Vin din rumenirea serii
Și din fundul sfânt al mării,
Vin din ploaia cea cu soare
Și din dor de fată mare.
Iară umbra norilor,
Calea zburătorilor,
Căci îi vede
Cine-i crede,
Le năzare
La oricare
L-a chemat din noaptea mare.
De-ndrăgește vreo fată,
Ca luceafăr i s-arată,
Dar din nouri se repede

La pământ unde o vede
Și-n cărare îi răsare
De la creștet la picioare;
Ochii negri-ntunecoși
I se uită mângâioși,
În păr negru stele poartă,
Dară alba față-i moartă,
Ori se face nor de ploaie
Care cade în șiroaie
Și burează-așa de lin
Prin perdelele de in;
Și-n fereastră, ca-ntr-un prag.
Se arată nalt și drag,
Cu păr lung de aur moale
Și cu ochii plini de jale.
Trestia l-încununează,
Hainele îi scânteiază,
Haine lungi și străvezii,
Pare-un mort cu ochii vii.
Astfel iese zburători
Și din umbră, și din nori,
Și din lanuri, și din luncă,
Și din stea ce se aruncă,
Și din tainicul izvor
Care sună-ncetișor,
Și când luna cea bălaie
Varsă apelor văpaie.
Iese din senin cu ploaie,
Și din ploaie cu senin,
Și din lacul cristalin,
Și din ceruri, și din mare,
Și din dor de fată mare.
A lui suflet e-o scânteie
Din luciri de curcubeie,
Din dragoste de femeie;
A lui glas la miez de noapte
E ca muzica de șoapte,
Când se clatin rămurele
Și suspină păsărele.
Și cum sta domnița dusă
Și pe gânduri multe pusă,
Teiul nalt crescut sub geamuri
I-au întins vro două ramuri
Încărcate, înfloritoare
Și frumos mirositoare,
Și aude șopotind
Și prin frunze ropotind
Ca un glas de copilăș

Ce-o întreabă dragălaș:
- De ce ștezi închisă, fată,
După poarta ferecată,
După zidurile grele,
După negrele zăbrele?
Deschide zăbrelele
Și privește stelele,
Luna plină o privește
Cum pe munți călătorește
Și deschide-mi un oblon
Ca să trec fără de zvon,
Că de noapte îmi e teamă;
Toate umbrele mă cheamă,
Tricolici mă prigonesc,
Iar babele mă vrăjesc
Cu flori roșie de mac,
Cu oscior de liliac,
Ca să nu mă dau de leac.
Nu auzi cum zbor prin ramuri,
Țip în horn și bat în geamuri?
Nu sunt tânăr fără minte,
Prins de dulcele-ți cuvinte,
Nu curtean înfumurat,
Nici oștean împlătoșat,

Ci eu sunt
Zburător
Ca un vânt
De ușor,
Mă anin
De un ram
Și suspin
Lângă geam,
Ca-n sălaș
Tremurând
Să mă lași
Mai curând.

Căci sunt slab de-mi plângi de milă,
Orb ca visul de copilă;
Sunt ca vânt de primăvară,
Ca amurgul cel de vară;
Din picioare până la cap
Într-un cuib pot să încap,
Iar în cuib de turturele
Dorm alătura de ele.
Iarna vin gonit de fulgi,
Ce m-acopăr ca un giulgi,

Și când voi spuneți povești,
Suflu codrul pe ferești,
Iar la claca cea de furcă
Mâna-mi torturile-ncurcă.
O, deschide-mi un canat,
Ca print-însul să străbat,
Să mă iei la tine-n pat,
Ca să dorm lâng-al tău sin
Ca un biet copil străin;
Adormit la pieptul gol,
Nu mă-ndur să te mai scol;
Sânii albi, două comori,
Tare sunt dezmierdători,
Fiind albe și rătunde,
Inima mi se pătrunde,
Cu gurița mă adapă
Și de focul meu mă scapă;
Adormit pe brațul stâng,
Nu te teme c-am să plâng,
Teamă n-ai că te-oi trezi,
Că eu pier în zori de zi;
Ci-am să suflu-așa de cald,
În miroase să te scald,
Să-mi vezi fața de ninsoare
Și aripile ușoare,
Căci viața mea o țin
Cu miros de flori de crin;
Nu beau apă, ci scânteii
Și miros de flori de tei,
O, primește-mă în brațe!
Umbra nopții mă îngheață,
Un strigoi poate în pripă
Să mă prindă de aripă,
Să m-ascundă în mormânt,
Ca să nu știu unde sunt,
Ori de aripi să mă lege
De un clopot fără lege
Și trăgându-l, sunător,
De izbirea lui să mor,
Căci eu nu sunt vrun fecior
Ca să viu amăgitor,

Ci eu sunt
Zburător
Ca un vânt
De ușor,
Mă anin
De un ram

Și suspin
Lângă geam,
Ca-n sălaș
Tremurând
Să mă lași
Mai curând.

Ea-și netezește ale ei tâmpile
Și de lacrimi i se umple
Ochii dulci de mângâiere.
Ea suspină fără vrere,
Neștiind încă ce-i cere
Inima cu-a ei durere,
Iar gândirea ei cea dulce
N-o mai lasă să se culce.
Peste vârfuri trece lună,
Tânguios un corn răsună,
Petrecând cu-atâta drag
Toată rariștea de fag.
Mai începe, mai se pierde,
De-i răspunde codrul verde
Fermecat și îndrăgit
De-acel sunet rătăcit.
Iară inima îi zice:
„Ce stai, draga mea, aice,
Scoală-te, supune-te
Valului de sunete,
Ce te trage, plin de jale,

Colo, în rariștea din vale.”
Și un glas aude, pare,
Ce-o chema în depărtare:
„Mărgărită, Mărgărită,
Cu coroană aurită,
Ah, din valea cea adâncă,
Ca pe-o stea te zăresc încă,
Ca pe-o stea luminătoare
Și deasupra-mi plutitoare;
Glasul cornului străbate
Dulcea ta singurătate;
O, te pleacă plângerilor,
Tu, crăiasa îngerilor,
Lasă zidurile tale,
Vino-n vale, vino-n vale!

O, auzi sunând
Pe cărare corn,
Căci spre tine blând

Îl întorn.

Mărgărită, Mărgărită,
Cu coroana aurită,
Glasul cornului străbate
Neagra ta singurătate,
Valului de sunete,
Draga mea, supune-te,
Lasă zidurile tale,
Vino-n vale, vino-n vale!"